ततो रथमवस्थाप्य राजानं वाङ्को ऽब्रवीत् ।
परोक्षमिव मे राजन्कत्थसे शत्रुकर्षण ॥ ८ ॥
प्रत्यक्षं ते महाराज शातयिष्ये विभीतकं ।
अहं हि नाभिजानामि भवेदेवं न वेति च ॥ ९ ॥
संख्यास्यामि फलान्यस्य पश्यतस्ते जनाधिप ।
मुहूर्तमपि वार्ष्णेयो रश्मीन्यच्छतु वाजिनां ॥ १० ॥
तमब्रवीद्नृपः सूतं नायं कालो विलम्बितुं ।
वाङ्कस्त्वब्रवीदेनं परं यत्नं समास्थितः ॥ ११ ॥
प्रतीक्षस्व मुहूर्तं त्वमथवा वर्ते भवान् ।
एष याति शिवः पन्था याहि वार्ष्णेयसारथिः ॥ १२ ॥
अब्रवीदृतुपर्णस्तु शात्वयन्कुरुनन्दन ।
त्वमिव यन्ता नान्यो ऽस्ति पृथिव्यामपि वाङ्क ॥ १३ ॥
त्वत्कृते यातुमिच्छामि विदर्भान्हयकोविद ।
शरणं त्वां प्रपन्नो ऽस्मि न विघ्नं कर्तुमर्हसि ॥ १४ ॥
कामं च ते करिष्यामि यद्यां वक्ष्यसि वाङ्क ।
विदर्भान्यदि यात्वाद्य सूर्यं दर्शयितासि मे ॥ १५ ॥
अथाब्रवीद्वाङ्कस्तं संख्याय च विभीतकं ।
ततो विदर्भान्यास्यामि कुरुष्वैवं वचो मम ॥ १६ ॥
अकाम इव तं राजा गणयस्वेत्युवाच ह ।
सो ऽवतीर्य रथात्तूर्णं शातयामास तं द्रुमं ॥ १७ ॥
ततः स विस्मयाविष्टो राजानमिदमब्रवीत् ।
गणयित्वा यथोक्तानि तावत्येव फलानि च ॥ १८ ॥
अत्यद्भुतमिदं राजन्दृष्टवानस्मि ते बलं ।
श्रोतुमिच्छामि तां विद्यां यथैतज्ज्ञायते नृप ॥ १९ ॥